

Māra Madliena

Madlienas pagasta informatīvā lapa

Nr. 288

2016. gada septembris

Bezmaksas

Pieskarties zāles stiebram, kas pirms tam lepni savā zaļumā tiecies pretī debesīm. Nu kļuvis arvien sausāks un nogurušāks, klusi čukstot: „Es nebūšu šeit mūžīgi...Nebūšu!” Rodas vēlme pieskarties, sataustīt, jo drīz vairs nebūs.

Savādi – kamēr ir, tikmēr tas nešķiet svarīgi, kad sāk zust, tad grības tverties un paturēt. Kad izslīd no rokām, tad nāk atklāsme, pietrūkums, vēlme noturēt un paturēt. Kaut kā bieži vien nāk par vēlu, nevis tieši laikā.

Ir rudens. Tas atnes sev līdzīgu tādu kā noslēgumu, kā rezultātu plaukšanas, nogatavošanās un ziedēšanas laikam. Viss, kas ziedējis, novīst, viss, kas parādījies, mainās un pārtop. Iepriekš iestādītais tagad dod savu ražu. Tikai jāiestāda pirms tam, lai saņemtu. Nekas nenāk bez iepriekš iestādītā.

Pasaule virzās uz kaut kādu noslēdzošo mērķi, uz briedumu, lai atkal pārtaptu un izmainītos, lai sāktos no jauna, lai turpinātos. Un tikai ar savu klātesa-

mību var sajust plūstošās pārmaiņas. Ar klātesamību, kas liek pārvērsties par upi, kura nekad nesaka: „Stop!” Par upi, kas nezina atpakaļ tecēšanu, kas nezina pieturpunktus.

Pieskarties zāles stiebram un sajust pasaules plūdumu, nerimstošo kustību. Kur gan viss paliek, kas tik pārliecinoši bijis, licies tik stabils un negaistošs? Kā ar neredzamu burvju nūjiņu pasaule visapkārt no zaļa pārtop par krāsainu. Kas tā ir par burvesību?

Var stāvēt pļavas vidū tās ziedēšanas un krāšņuma laikā un nepamanīt. Var pieskarties nokaltušajam zāles stiebram un nepamanīt. Var visu dzīvi stāvēt un nepamanīt.

Brīnums notiek tepat, nekur citur. Tik jāatbrīvojas no nocietinājumiem un jāļaujas. Pļava, zāles stiebrs, cilvēks – itin viss ir pakļauts lielajām pārmaiņām.

Un nav atpakaļ ceļa – ir tikai uz priekšu! Uz priekšu!

Mareks Liepa

Kad ikdiena pelēka kļūst,
Iekrāso to
Ar mirkliem,
Kas koši kā kļavlapas dej
Rudens kļusuma deju,
Iekrāso saules maigumā,
Kas viegliem pirkstiem
Noglāsta seju.
Kad ikdiena skumīga top,
Iekrāso to
Ar draugu saulainiem smiekliem
Ar rudens dienas
Zeltaino burvību
Un raiba taureņa prieku!
/Inta Nagla/

Apsveicam septembra jubilārus

Alīda Treimane 97
Dace Vītoļiņa 65
Osvālds Sproga 60
Alektina Krasnova 55
Indra Reitere 55
Andris Klimovičs 50
Antra Valdmāne 50
Lilija Vinogradova 50

Veiksme Jāņa Akuratera konkursā

Skolotāja Z. Saulīte (no kreisās puses), dziedātāja I. Akuraterē un 12. klases skolniece M. Meikališa.

Pavasārī tika izsludināts eseju un zīmējumu konkurss, veltīts rakstnieka Jāņa Akuratera atcerē. Tajā varēja piedalīties skolēni no 1. līdz 12. klasei, arī pieaugušie. Pamatskolēniem temats „Kalpa zēna romantisms šodien”, vidusskolēniem – „Pētera Dangas turpmākās brīvības cīņas”. No Madlienas vidusskolas konkursā piedalījās 12. klases skolniece Monta Meikališa, viņu sagatavoja skolotāja Zinta Saulīte. Monta tika uzaicināta uz noslēguma sarīkojumu, kas notika 20. augustā Ābeļu pagasta dažādās vietās: tautas namā, pie rakstnieka piemiņas akmeņa „Jaunzemjos” un Ābeļu skolas estrādē. Monta par dalību zīmējumu konkursā saņēma 3. pakāpes diplomu un par eseju – goda rakstu par izcilu darbu. Apsveicam Montu ar panākumiem konkursā!

Ieskatam fragments no esejas.

Mana dzīve – cīņa par Latvijas brīvību

Pētera Dangas turpmākās brīvības cīņas

Prom, prom no savas zemes, no dzimtenes pasaules plašumā. Strēlnieki aiziet no zemes, par kuru ir cīnījušies neuzvarēti. Tie aiziet nodoti un apmulsināti. Bez viņiem pazūd jēga visam, kas te sadeg pelnos.

Danga pazīst savus strēlniekus kā neviens. Kas gan drīkst apvainot un pārmest latviešu tautai? Vai gan tie noliedzēji zina strēlnieku likteni, sāpes un izlietās asiņu straumes? Tie nezina,

kā asiņo šī gadsimtu verdzības brūce. Sejas iemītas dubļos. Latvieši meklē taisnību un brīvību, apnicis karot zem citu zemju karoga un būt sasaistītiem. Brīvības alkas dzen tos sārta peklē. Labāk pakrist svešā zemē kā brīvam varonim, nevis vergam. Pat sapņos.

Dangas dvēsele ir pilna ar sēru un atmiņām. Brīvība, strēlnieki un dzimtene tam nozīmē visu. Viņš nav tāds kā citi. Stāvēs un kritīs par savu tautu, ja tikai tā taps brīva no nežēlības važām, kas kā rožu nesaudzīgie ērkšķi duras arvien dziļāk. Nomirt nav nekāds varoņdarbs, bet dzīvot gan. Pat, ja atgriezties jel nebūtu lemts, nav zēl mirt svešuma klēpī kopā ar strēlnieku brāļiem. No vienas atkal citā – tā tiek svaidīta un iznīdēta latviešu tauta. Jau atkal Krievijas varā. Dzelzs monstros sāk stāties, strēlnieki mostas. [..]

Uzvāra šķīta tik tuvu, Danga novērsās, un šāviņš viņam trāpīja sirds

rajonā. Strēlnieks tūlī saņima, Māra kļiedza un pieskrēja pie Dangas. Tajā mirklī viņa nedomāja par sevi. Satvēra un nolika viņa galvu uz rokām. Skatījās viens otram acīs – Māras sāļo asaru pilnajās acīs. Izmisums un nāves trauslā elpa apņēma Dangu. „Nebaidies, nu mēs esam brīvi, vairs neviens mūs kalpos netaisīs. Galvenais ir tas, ka dzīvība, kas aug zem tavas sirds, būs brīva – nepazīs ciešanu un iznīcību,” pēdējiem spēkiem nočukstēja Danga. „Nebiju domājis, ka mirt nāksies šādi, galvu nolikt, kad lūpas pat nepaguva sagaršot brīvību. Tomēr, ja reiz solījosi kalpot un atdot dzīvību, tad nu ir arī mans laiks pienācis. Zinu, ka tev sāp sirds, lauskās sabirusi, piedod, ka man jāaiziet. Neraudi, labāk pasmaidī, es nebūšu prom pavisam. Mēs vienkārši nestāvēsim uz vienas pasaules, es šeit vairs neiederos.” Māras asaras nerimās, acis jau sārtas un pavisam slapjas. Gluži kā neizlejams okeāns. Abi mirka asarās un asinīs. Viņš sacīja: „Kad apglabāsi mani, vedot uz krematoriju, izkaisot manus pelnus saulrietā, izlasi šo,” un iedeva Mārai aploksnī. Danga vēl pēdējo reizi lūdza, lai Māra to noskūpstī ar savām siltajām un maigajām lūpām. Sieva izpildīja vīra pēdējo vēlmi, vispirms noskūpstot uz pieres un tad uz lūpām. Dangas acis aizvērās, elpa aprāvās, sirds apstājās. Māra lēni atrāva savas lūpas no Pētera lūpām. Danga bija miris. Viņa kvēli pukstošā sirds bija atdzisusi. Dvēsele dusēja nebeidzamajos debesu saulrietos. Viņi vienmēr piederēs viens otram, kaut vai galaksijas tos šķirtu.

Madlienas pagasta sporta svētki 2016

20.augustā norisinājās Madlienas pagasta sporta svētki, uz kuriem tika aicināti visa vecuma sportot gribētāji no visdažādākajām vietām.

Sportiskas aktivitātes sākās jau no paša rīta ar svētku atklāšanu, tautas skrējieni, vēlāk arī pludmales volejbolu, strītbolu un florbolu. Paralēli tam ikviens varēja izmēģināt spēkus netradicionālajos un izklaides sporta veidos – šautriņu un zābaka mešanā, velosipēda lēnbraukšanā „Es ar savu vellapēdu”, ūdensbalonu mešanas stafetē „Slapjais metiens” un citos. Sporta svētku diena noslēdzās Madlienas estrādē ar diskoballi.

Sporta svētku organizatore Gerda Sedoja ir pateicīga visiem, kas iesaistījās organizēšanā un atbalstīja to norisi (atbalstītāji: veikali „Pārsla”, „Lats” Madlienā, „Kvants”, krogs „Bitīte”, „MDwood” Suntažos); sacensību tiesnešiem un medmāsi Oļai Smilškalnei par atbildīgu darbu un ātru reaģēšanu uz notikumiem; sekretariāta meitenēm: Alisei Viducei, Sigitai Viducei un Elīnai Smilškalnei. Paldies cilvēkiem, kas parūpējās par mazajiem sporta svētku dalībniekiem, izklaidējot viņus piepūšamajās atrakcijās un „Crazy-Carts”. Tomēr vislielākais paldies jāsaņem sporta svētku dalībniekiem, jo tieši apmeklētāju skaits un patīkamās atsauksmes liecina par to, ka svētki atkal ir izdevušies.

Uz tikšanos nākamajos Madlienas pagasta sporta svētkos 2017.gadā!

Gerda Sedoja

Lai zināšanām bagāts mācību gads!

1972

Vasaras beigas vienmēr ir nedaudz skumjas, jo dabā ir jaušama tik mainīgā rudens tuvošanās. Liekas, ka augusta pēdējo dienu skopie saules stari pamanās iegulties dāliju, asteru un gladiolu ziedos. Vēja pūsmas paspēj vēl sapurināt varenu koku vainagus, no kuriem izbirst pa kādai krāsainai lapai. Tad sajūtam, ka jaunais mācību gads jau stāv pie mūsu mājas un skolas durvīm. Rosība no laukiem, mežiem, ūdeņiem, kā jau katru gadu, maina savu darbības virzienu un kopā ar dažāda vecuma zinātkāriem bērniem saplūst

izglītības iestādē. Skolēnu, pedagogu un skolēnu vecāku smaidi, mērķtiecīgums un jautrās čalas ir skolas greznākais un krāšņākais zieds lielajā gudrības pušķī visa mācību gada garumā.

Šajā mācību gadā skolēnus, darbiniekus un viesus skola sagaida ar savu simbolu – stārķi, kas dabā simbolizē vides veselību un tīrību, bet cilvēku apziņā stārķis ir ilga mūža, uzticības un laimes simbols. Ceram uz šo vērtību klātesamību arī savā kolektīvā.

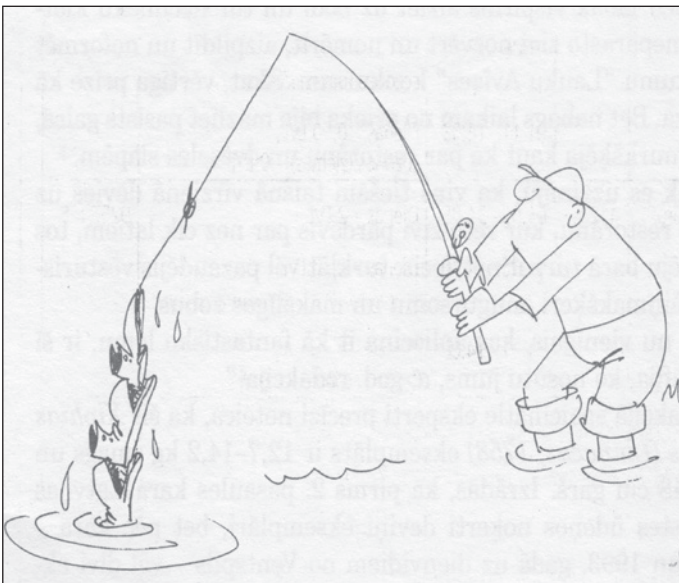
Jaunajā mācību gadā turpināsim darbu pie pirmsskolas izglītības programmas īstenošanas Krapes filiālē, nodrošināsim skolēniem trīs sporta stundas nedēļā un vērtēsim to lietderību, strādāsim pie skolēnu pašvērtējuma prasmju pilnveidošanas, turpināsim vidējās izglītības programmas satura pilnveidošanas un kvalitātes stiprināšanu. Skolas devīzei – ceļš uz gudrību ir ceļš uz panākumiem – jārod dzirdīgas ausis mūsu skolēnos, skolotājos un skolēnu vecākos.

Saticīgu, zināšanām bagātu un savstarpējas cieņas pilnu jauno mācību gadu!

Madlienas vidusskolas direktors
Edgars Viņķis

Copes veiksmē

Daudzu Madlienas pagasta makšķernieku vārdā apsveicam vienu no mūsu prasmīgākajiem copes meistariem Māri Virsnīti ar lielisku jaunu noķertās salatas rekordu – 6,095 kg smagu Daugavas skaistuli!

Reizē ar apsveikumu vēlos norādīt, ka jebkurš makšķernieks var uzzināt jaunumus par zivju rekordi un noskaidrot veiksmīgos īpašniekus. Novēlu pagasta copes meistariem veikt šo rekordu labojumus, par tiem informējot pa mobilo telefonu 22005251 vai arī personīgi A.Šrāderam, norādot rekorda zivs svaru, garumu, noķeršanas vietu, kā arī vēl viena cilvēka notikušā fakta – svēršanas un mērīšanas – pareizības apstiprinājumu.

Veiksmi vēlot, ar cieņu –
A.Šrāders, „Atpūtas”-7, Madliena

P.s. Ir izskanējusi neoficiāla informācija par it kā noķertām divām līdakām, kuru svars pārsniedz oficiālo rekordu. Žēl, ka tās nav reģistrēšanai pieteiktas. Bet varbūt vajadzēja?

Madlienas pagasta makšķernieku rekordzivju tabula

Zivju suga	Svars kg	Makšķernieks	Gads
Asaris	1.100	A.Praličs	2008
Varavīksnes forele	3.460	S.Šrāders	2008
Strauta forele	1.410	A.Šrāders	2008
Karpa	5.000	J.Sarkalns	2009
Karūsa	1.700	P.Brauers	2005
Ķīsis			
Līdaka	9.600	J.Sausiņš	2014
Līnis	2.110	S.Šrāders	2006
Rauda	0.550	M.Virsnītis	2011
Rudulis	0.620	A.Šrāders	2015
Sapals	2.400	V.Pjatuņins	2011
Sams	4.300	M.Virsnītis	2011
Zandarts	5.250	M.Virsnītis	2012
Zutis	1.530	A.Dišereits	2006
Vēdzele	1.680	K.Mihailovs	2011
Vimba	0.510 Pirmrekords!	M.Virsnītis	2013
Breksis	3.333	E.Ridūzis	2010
Salate	6.095	M.Virsnītis	2016

Madlienas kapusvētki un grupas „bet bet” koncerts

kuri kūkas neēd vispār, apēda kādus trīs gabalus.” Vēl piemetinot, ka torti pa šiem 25 gadiem saņemot pirmo reizi – un vēl tik gardu!

Mūsu estrādi pieskandināja slavenākās un populārākās dziesmas, kā „Diena”, „Kāpēc man nav sarkans mercedess”, „Kas to būtu domājis”, „Vakara vējā”, „Mazs cinītis”, „Es tevi nemīlu”, „Agrā rītā”, „Mēmā dziesma” un daudzas citas. Starp dziesmām Zigfrīdsjokoja par to, ka koncerts sakrīt ar kapusvētkiem. Notika arī veselīga sarkasma apmaiņa ar grupas bundzinieku Guntaru Raču. Tas klausītājus padarīja vēl jautrākus.

Guntars Račs – mūziķis, producents un mūzikas izdevējs koncertā arī prezentēja savu dzejoļu un dziesmu grāmatu „Laikam laika nav”. Klausītājiem tika veltītas dzejas rindas un uzdāvināta autora grāmata.

Visa koncerta laiku divu stundu garumā klausītāji aktīvi līdzdarbojās, dziedāja, mazākie skraidīja, smējās un dejoja mūzikas pavadījumā. Pēc koncerta grupas „bet bet” dalībnieki saviem klausītājiem sniedza autogrāfus, fotografējās un apmainījās laipniem vārdiem.

Pēc pasākuma grupas pārstāvji apgalvoja, ka līdz šim notikušajos koncertos Madlienas estrāde ir pārspējusi skatītāju rekordu.

Paldies apmeklētājiem gan Madlienas kultūras nama, gan grupas „bet bet” vārdā!

Linda Iraids

6.augustā Madlienā notika kapusvētki – 11.00 Vērenes kapos, bet 13.00 Madlienas kapos. Tos vadīja Didzis Cauka. Vēlāk, pēcpusdienā, Madlienas estrādē pulcējās vairāk nekā 700 cilvēku, kuri ar nepacietību gaidīja leģendārās grupas „bet bet” 25 gadu koncertu. Dziedātāji bija nolēmuši savu jubilejas gadu pavadīt Latvijas mazpilsētās un pagastos, kuros visā „bet bet” pastāvēšanas laikā vēl nebija uzstājušies. Madlienu bija tas gods vienu no plānotajiem koncertiem piedāvāt arī saviem iedzīvotājiem un pagasta viesiem.

Pirms koncerta Zigfrīds Muktupāvels veltīja pateicības vārdus klausītājiem: „Mēs kā pensionāru ansamblis savā pusapaļajā jubilejā nolēmām apbraukāt pagastus un ciematus un tad kopā ar tiem 10–15 vietējiem izlustēt saviem priekam, bet esmu pārsteigts,

ka jūsu ir tik daudz.” Viņš pateicās un slavēja madlienietes Kristīnes cepto dzimšanas dienas torti, sakot: „Arī tie,

Septembris daudziem ir īpašs – skolēniem, viņu vecākiem, skolotājiem. Kad skola absolvēta un ceļi katram aizvijas savās gaitās, sajūtas paliek un septembra noskaņas sirds stūrī allaž patīkami saviļņo. Tā ir katram Madlienas vidusskolas absolventam, īpaši tiem, kuri izlolo, izauklē un uz papīra uzliek savu atmiņu stāstu. Tas nenotiek viegli, jo jāapdomājas, jāpaņem rokās vecie albumi, jāaprunājas ar klasesbiedriem, varbūt jāaizbrauc uz mīļo skolu. Paldies visiem absolventiem, kuri jau ir uzrakstījuši savu stāstu, un tiem, kas vēl to darīs. Avīzes lasītājus jau ir priecējušas 26 atmiņas.

Aicinām lasīt tālāk! Šajā avīzes numurā Ināras Jēkabsones (1. izlaidums, 1975. gads) un Ojāra Atslēdžiņa (7. izlaidums, 1981. gads) stāsts.

Mans skolas stāsts

„Esmu bagāts, jo man pieder viss, kas ar mani ir noticis.” Neatceros, kas to ir teicis, bet tieši ar šiem vārdiem gribas sākt atmiņu stāstu par bērniību un skolas gadiem.

Es, Ināra Jēkabsons, esmu Madlienas vidusskolas 1. izlaiduma absolvente 1975. gadā. Tā saucamais „pirmais metiens”. Esmu dzimusi un augusi savās tēva mājās „Bīrzēs” Madlienas pagastā. Tipisks padomju laika lauku bērns. Bērniība un skolas gadi man saistās ar darbu, bieži vien smagu. Tajos laikos katras mājas kūtiņā kāds māva, rukšķēja, blēja vai kladzināja,

tādēļ bērniem bija jāpalīdz vecākiem tos aprūpēt un sagādāt barību. Nebija jau tikai darbs. Mēs ar brāli Uldi (2 gadus vecāks) un kaimiņu bērniem – Gvido un Daivu Loginiem (tagad Lūse) vienmēr atradām laiku kaut ko kopīgi sadarīt – bija savas iecienītās spēles, arī kāršu. Vasarās mums pievienojās „rīdzinieki” – Helmutis Brencēns (tagad jau arī madlieniecis), kas pavadīja vasaras pie vecāsmātes „Brencēnu” mājās, un Ingūna no „Mētrām”. Ik pa brīdīm pie savas vecāsmātes kaimiņos ciemojās Kažociņu Vēsma (tagad Valmiera). Vasarās ar divriteņiem brau-

cām uz Ogres upi peldēties (karjera toreiz vēl nebija), ziemās slēpojām un slidojām.

Skolas gaitas uzsāku 1964. gada 1. septembrī Madlienas astoņgadīgajā skolā, kas atradās Lielās muižas ēkā, kurai bija sava aura, nevaru pateikt kāda, bet kaut kas senatnīgs un pamatīgs, sākot ar ieejas kāpnēm, lielo zāli ar augstiem griestiem, skatuvi, tumšajiem pagrabiem utt. Neatceros, kurā klasē, bet šajā zālē es pirmo reizi redzēju īstu kino. Līdz skolai bija ap 4 km jāiet kājām katru dienu turp un atpakaļ. Nākot mājās, tika daudz kur izlozēti, ziemās no ceļa nostumtajās kupenās veidotas alas un cietokšņi.

Pirmā audzinātāja līdz 4. klasei bija Monika Ostrovska. Ļoti stingra skolotāja. No 5. līdz 8. klasei mūs audzināja Tālija Jirgena. Palikusi atmiņā kā inteliģenta persona, kura prata „sabārt” nepaklausīgos bez balss pacelšanas, neafišēja mūsu nedarbus un par katru pārkāpumu neskrēja pie direktora. Varēja uzticēties. Jāatzīst, ka lielākā daļa skolotāju bija no tā saucamās „vecās paaudzes” – pirmskara dzimušie un augušie, pamatā – mūsu vecāku vecumā. Tikai pēdējos gados nāca „jaunās paaudzes” skolotāji, kā vācu valodas skolotāja Aija Dadzīte, ko mēs mīlī saucām par „Dadzīti”, fizikas skolotāja Mirdza Saulīte, literatūras skolotāja Laimdota Jonkuse un ķīmijas skolo-

(turpinājums 7. lappusē)

Mans skolas stāsts

tājs Māris Siliņš. Visi jauni, skaisti, tikko pēc institūta. Viņi ienesa jaunas vēsmas attiecībās starp skolnieku un skolotāju, nedaudz brīvākas, ne tik saspringtas.

Atceros, ka līdz kādai 7. klasei skolā ik pa 2–3 gadiem mainījās direktori. Vispirms bija Pēteris Krastiņš, Jānis Valujevs, Pēteris Trijecs, tad atnāca Bronislavs Zukulis un uz palikšanu. Ja nemaldos, nostrādāja līdz aiziešanai cienītā atpūtā. Labs diplomāts gan attiecībā pret skolotājiem, skolēniem un „augstāko varu”.

Pie vecās skolas (Lielās muižas) bija tā saucamie izmēģinājuma dārziņi, katrai klasei savs, kuros vajadzēja audzēt un rūpēties par dažādiem augiem un dārzeniņiem visu vasaru. Šos darbus vadīja Tālija Jirgena. Raža nonāca skolas kopgaldā. Vēl atceros, ka rudeņos gājām lasīt sēnes kopgaldam. Bija arī ražas novākšanas talkas padomju saimniecībā „Madliena”, galvenokārt kartupeļu lasīšana. Pusdienas bija par velti gan vecajā, gan jaunajā skolā, tikai zināms laiks vasarā bija jānostrādā saimniecībā, par ko arī saņēmām atalgojumu. Uzrādot skolēnu apliecību, varējām braukt ar jebkuru satiksmes autobusu par brīvu.

Sevi skolas laikā raksturotu kā parasto, kluso, tipisko lauku „pelēko pelīti”. Nav brīnums, ka salidojumos tie skolotāji, kuri nav bijuši tiešā saistībā ar mūsu audzināšanu vai skološanu, mani neatceras. Toties biju diezgan aktīva sabiedriskajā, kultūras un sporta dzīvē. Piedalījies visās nodarbēs, kas bija pieejamas, – baletā, daiļslidošanā, tautas dejās, modernās (sporta) dejās. Oskars Siliņš, būdams darbmācības skolotājs, mūs, nelielu grupu, „savervēja” jaunai kustībai – orientēšanās sportam. Bija labi rezultāti pat republikas mērogā. Pēdējo reizi atceros, kā „blandījāmie” pa Baldones mežiem. Patika galda spēles. Dambretes turnīrā man bija tikai viena pretiniece no vecākām klasēm – Elīta Teilāne. Galda tenisu spēlējām vienmēr, kad bija brīvs brīdis, un visur, kur bija galds. Tas vienmēr bija gan kultūras namā, kur spēlējām deju mēģinājumu starplaikos, gan jaunajā skolā – starpbrīžos. Katram bija līdzīgas raketes un bumbiņas. Fizikultūras skolotājs Andris Šrāders mani iesaistīja distanču slēpošanas sacensībās ārpus

skolas. Visādi pretojos, bet skolotājs solīja iedot slēpes, kas pašas skrien. Iedeva „šikas” un ne tikai slēpes, bet arī importa slēpjābakus. Kur viņš tos rāva, nezinu. Rezultāti nekādi dižie nebija – 2., 3. vietas rajonā. Laikam nebija pareizās motivācijas. Toties tagad katru ziemu, kad ir sniegs, neskatoties uz savu personas kodu, vēl uzskāpu uz slēpēm.

Kad beidzām 8. klasi, 1972. gadā tika uzcelta Madlienas centrā jauna skola – vidusskola. Tajā arī kļuvām par pirmajiem devītklasniekiem. No divām 8. paralēlklasēm uz vidusskolu aizgāja 12 skolēni, pārējie pienāca no citurienes, kopā bijām 17. Atceros, ka vasarā pirms jaunās skolas atvēršanas mums, potenciālajiem skolēniem, bija jāiet talkā – krāsojām un mazgājām logus, durvis.

Mēs bijām savā ziņā izredzētie, jo visus trīs vidusskolas gadus bijām vecākie. Uzreiz netika nokomplektētas visas 11 klases. Pirmajā gadā mēs bijām 9., tad 10. un 11.

Jauna, plaša, gaiša skola, moderni kabineti – telpas, kuras piepildījām un kuru aura turpmāk veidojās no mums pašiem. Un, protams, skolotāji – liekas, paši labākie, kādus tas laiks varēja dot. Personības, kuras paliek atmiņā uz mūžu. Mums tika iedotas pamatīgas zināšanas latviešu valodā un literatūrā, kur galvenais nopelns ir leģendārai (nebaidos šā vārda) skolotājai Dzidrai Megi. Vēl tagad varu brīvi citēt Raini un E. Veidenbaumu. Pat ne tik sekmīgiem skolēniem gramatikas pamati tika „ielikti”.

Mūsu audzinātāja vidusskolas klases bija Aina Šrādere. Matemātiku prata burtiski „ieliet” mūsu galvās. Viņai bija sava mācīšanas metode – ar fakultatīvajām nodarbībām un ieskaīšu sistēmu. Uz skolas beigu ģeometrijas eksāmenu gāju ar interesi, kādu biļeti izvilkšu, jo visas zināju uz „pieci”. Jāsaka, ka Aina Šrāderi kā audzinātāju mēs paši izvēlējāmies un pieprasījām. Viņa gan sākumā visādi pretojās, jo mūsu klasē mācījās viņas dēls, un, cik atceros, līdz mums viņai no audzināšanas darba bija izdevies veiksmīgi izvairīties. Ja nemaldos, mēs bijām viņas pirmā audzināmā klase. Patika skolotājas nosvērtība, elegances un dzīves gudrība.

Spilgtā atmiņā ir vācu valodas sko-

lotājs Fridrihs Funkners, ar militāru stāju, attieksmi un frizūru – tobrīd tik ļoti neparasto klasisko „ezīti”. Viņš maz runāja latviski, bet pareizos teicienus zināja (runāja, ka esot no Donas vāciešiem). Interesanta un neparasta personība. Mēģinājām viņu dažādi izāzēt, neizdevās. Par mūsu „izlēcieniem” viņš nekad nesūdzējās direktoram vai mācību daļas vadītājam. Atceros, kā viņš vienu puisī (Ivaru Ozoliņu) par viņa izlēcieniem ar ceļgalu pa „vienu vietu” izdzina no klases. Vēlāk Ivaram bija jādomā, kā atvainoties skolotājam un tikt atpakaļ klasē. Toties vācu valodas pamati tika ielikti uz mūžu. Vēl tagad varu izlocīt visas deklinācijas. Viņš ļoti centās iemācīt mūs brīvi runāt ar to vārdu krājumu, kāds katram ir. Atzīmes gan mums nebija nekādas labās, jo F. Funkners izmantoja visas lingafonijas kabineta iespējas – pieslēdzās jebkurai, ierakstīja mūsu runāšanu vai lasīšanu, tad atskaņoja, un citiem bija kļūdas jāatrod un jālabo. Ja bija kļūdas vai nevarēja izlabot cita – „paločka” (vieninieks), un tā, ja 4 „paločkas”, rezultātā – „dvojoča” (divnieks). Mūsu klasē labi ja 3–4 skolēniem atestātā bija četrinieki. Man bija trijinieks. Par piecinieku neviens pat nesapņoja. Toties pēc trim gadiem, stājoties universitātē, bez īpašas iepriekšējas sagatavošanās labi nokārtoju iestājekāmenu, un dāmas no komisijas pat apprasījās, kas bijis vācu valodas skolotājs.

Neaizmirstamas bija mūsu militārās apmācības pie F. Funknera. Viņš mūs „ņēma priekšā” pamatīgi, sākot ar šaušanu (šautuves nebija, šaudījāmies kapsētā), beidzot ar ierindas skatēm un Kalašņikova automāta izjaukšanu un salikšanu. Man kā miera laiku lauku meitenei kājas bija aukstas, jau ieraugot automātu, bet vajadzēja to izjaukt, salikt, pie tam uz laiku. Iedomājos to ainu, kad F. Funkners stāv ar hronometru un es nosvīdusi, nopuņķojusies mokos ar automātu. Sākumā nekādi neizdevās visu izjaukt, ātri salikt, vienmēr kaut kas pietrūka vai palika pāri. Nepagāja ne pāris nedēļas (varbūt mēnesis), beigās varēju izjaukt un salikt automātu ne tikai laikā, bet ar aizsietām acīm. Tagad varu patriotiski teikt, ka dzimtenes aizsardzībai bijām labi sagatavoti! Būtībā, neskatoties uz skarbo ārieni, skolotājs F. Funkners

(turpinājums 8. lappusē)

Mans skolas stāsts

pēc dabas bija ļoti labsirdīgs cilvēks. Ar viņu varēja runāt par cilvēciskām attiecībām.

Vēl atmiņā palicis ķīmijas skolotājs Māris Siliņš. Viņš ķīmijas mācīšanu sagrieza kājām gaisā jeb nolika uz kājām. Ņemot vērā moderno ķīmijas kabinetu, mums bija daudz praktisko darbu. Vienu reizi viņš nometa katram uz galda pa plastmasas gabalam, un mums bija jānosaka, kas tas par polimēru. Pie viņa nevarēja paļauties, ja iepriekšējā stundā tiki izsaukts, tad nākamajā neizsauks. Klases žurnālu reti kad ņēma uz stundām. Regulāri kādu atstāja uz pēcstundām.

Liels respekts mums bija pret mācību daļas vadītāju Ilgu Koļesņikovu. Neatceros par ko, laikam par kādas stundas kolektīvu „bastošanu” mēs bijām izsaukti pie viņas uz „paklāja”. Nobijušies bijām ne pa jokam, trīcējām pie visām miesām no neziņas, ko teiks, kā būs. Neatceros sīkumus, bet saruna bija ļoti nopietna, bez balss pacelšanas.

Pēc 9. un 10. klases mums bija vasaras darba nometnes. Vairākas nedēļas dzīvojām teltīs Ogres upes malā, strādājām padomju saimniecībā „Madliena” – ravējām bietes. Pārējā laikā atpūtāmies, paši gādājām un gatavojām ēst uz ugunsкура. Abu vasaru nopelnīto naudu likām uz viena vecāka krājkonta un vēlāk devāmies kopīgā klases ceļojumā uz Krimu. Saimniecība deva autobusu, nakšņojām teltīs pašu izvēlētajās vietās. Bija liels piedzīvojums, pirmais tālais ceļojums, vismaz man.

Skolas laikā biju tāds kā netitulēts „runas vīrs”. Visur, kur bija kaut kas jāsaka klases vārdā (pēdējā zvanā, izlaidumā u.c.), man uzticēja sacerēt un teikt runu. Tā arī tagad – nauda pamatā jāpelna ar runāšanu, ņemot vērā, ka nodarbojos ar advokāta praksi.

Liekas, ka skolas laikā mēs tikām kaut kā īpaši milēti un ieredzēti. Varbūt tāpēc, ka pirmie, bet varbūt tā tikai man liekas. Un kā ne, ja mūsu izlaiduma pirmajam valsim vārdus sacerēja Māris Siliņš, bet mūziku komponēja Oskars Siliņš. Nezinu, vai tā dziesma vēl ir saglabājusies.

Pēc vidusskolas beigšanas biju nolēmusi studēt juristos, kurus tolaik gatavoja tikai vienā augstskolā – Latvijas Valsts universitātē (tagad Latvijas Universitāte). Tā kā vasara pēc vidusskolas beigšanas tika „nodejota” (ar Madlienas jauniešu tautas deju kolektīvu piedalījies Vīspārējos dziesmu un deju svētkos) un atzīmes uz atestāta nebija pārāk augstas, bet konkurss augstskolā liels – ap 15 personām uz vietu, nolēmu strādāt. Iestājos darbā Rīgas rajona tiesā par tiesas sēžu sekretāri. Pēc trīs gadiem 1978. gadā veiksmīgi nokārtoju iestājeksāmenus un izturēju konkursu LVU Juridiskās fakultātes vakara nodaļā („stāžiniekiem” bija atsevišķa konkursa kārtība). Bija jāmacās seši gadi, katru vakaru lekcijas sākās 18.15, beidzās 21.30. Brīvas bija trešdienas, sestdienas un svētdienas. Un tā sešus gadus!!! Visur paspējām: gan izklaidēties, apmeklēt teātrus, koncertus, gan atpūsties. Tagad laika daudz kam nepietiek. Pozitīvs bija tas, ka tajā laikā sesijās darba vieta deva apmaksātus mācību atvaļinājumus. Tie bija svētki! Uz darbu nebija jāiet, varēja darīt visu, ko vēlas. Parasti mēs bariņos tusējām viens pie otra, šad tad aizejot uz ieskaiti vai eksāmenu. Protams, jāmacās bija daudz un pamatīgi. Mums bija apzinīgs un centīgs kurss, neviens nekautrējās atzīties, ka ir kārtīgi „zubrijies”. Parastā studentu dzīve jeb dzīve mums gāja garām, jo bijām darba cilvēki un vairāki arī ģimenes cilvēki.

Paralēli mācībām universitātē strādāju Rīgas rajona tiesā, sākumā – par

tiesas sēžu sekretāri, vēlāk – par tiesu izpildītāju. Pēc universitātes beigšanas 1984. gadā sāku strādāt par juriskonsultu dažādos uzņēmumos (pamatā transporta). Atmodas laikā darbojos Brīvo arodbiedrību savienībā. Pie pirmās izdevības 1992. gada decembrī kļuva par zvērinātu advokātu, nodevu zvērestu un kopš tā brīža esmu pašnodarbināta persona, tagad kā individuāli praktizējoša advokāte. No skološanas arī neesmu tālu stāvoša. Ik pa brīdīm pasniedzu tiesību pamatus. Pagājušajā gadā – Banku augstskolas koledžā, kur mani iesaistīja bijusī Madlienas vidusskolas 11. izlaiduma absolvente Dainuvīte Znotiņa (tagad Linde). Viņa koledžā ir mācību daļas vadītāja un pasniedz grāmatvedību. Biju spiesta „piešauties” 10 baļļu vērtēšanas sistēmai.

Par ģimeni. Abi vecāki jau ir citā saulē. Dēls Jānis, dzimis 1985. gadā, darbojas telekomunikāciju sfērā. Ir vedekla Anita un mazmeita Estere, dzimusi šogad 20. jūlijā. Dzīvoju kopā ar dzīvesbiedru Kārli. Arvien vairāk laika pavadām laukos Madlienā. Tā ir vislabākā relaksācija mūsdienu stresa laikmetā – ierakties līdz elkoņiem zemē un redzēt, kā no tās kaut kas izaug. Tur ir kopā viss: gan fitness, gan aerobika, tikai bez maksas un ar savu labumu pusdienu galdam. Mīlu rokdarbus, īpaši adīšanu. Esmu nonākusi pie atziņas, ka, lai varētu nodzīvot dzīvi pēc iespējas ilgāk un veselīgāk, nedrīkst atļauties greznību domāt negatīvas domas – pat ne vienu vienīgu. Pats galvenais – uztvert pasauli ar visu tajā esošo pozitīvi.

Skolai vēlu to pašu, ko Latvijai, – saules mūžu. Novēlu erudītus, radošus un mazliet „trakus” skolotājus, kā arī atsaucīgus, darbīgus un zinātkārus skolēnus.

Ināra Jēkabsons

Mans veiksmes stāsts ir tepat – Madlienā

Madlienas vidusskolas 45. dzimšanas dienu gaidot, pagasta informatīvajā izdevumā izveidotās rubrikas mērķis ir iepazīstināt lasītājus ar Madlienas vidusskolas absolventu dzīves ceļu jeb „veiksmes stāstu” un pakavēties atmiņās par skolā pavadīto laiku. Mans stāsts būs nedaudz atšķirīgs no līdz

šim publicētajiem, jo šajā rubrikā būšu pirmais no daudzajiem vidusskolas absolventiem, kuri savu veiksmes stāstu ir izvēlējušies veidot tepat – Madlienā.

Madlienas skola man nozīmē vairāk nekā tikai vieta, kur pavadīts dzīves visspilgtākais laiks. Tā ir manas dzimtās vietas neatņemama sastāvdaļa,

kas vēsturiski ir nesaraujami saistīta ar ģimeni, jo par skolotāju ir strādājusi gan mana mamma Leonora Atslēdžiņa, gan sievastēvs Oskars Cināts, bet šobrīd strādā sieva Elita Atslēdžiņa un nu jau arī meita Māra Atslēdžiņa.

1970. gadā aizsākās manas skolas
(turpinājums 9. lappusē)

gaitas Madlienā astoņgadīgajā skolā, kura atradās Lielās muižas ēkā. Pirmos divus gadus bijām divas paralēlklases. Mana pirmā klases audzinātāja Ruta Jēkabsone bija prasmīga rokdarbniece un elementārās iemaņas adīšanā, šūšanā un tamborēšanā mācīja arī mums. Es gan toreiz biju diezgan slikts rokdarbnieks un atceros, ka sacensībā starp „zvaigznītēm” mana piešūtā poga karājās burtiski divos diegos pāris centimetru no auduma gabala. Mūsu klasē izvietotās šujmašīnas izmantojām, lai spēlētu „mājas”. Mācību laiks skolā vairāk asociējas ar piedzīvojumiem ceļā uz un no skolas. Celšanos no rītiem, lai paspētu uz autobusu, atceros kā murgu, autobuss, protams, bija pārpildīts, bet kājām iet ne visai gribējās. Atpakaļceļš jau bija daudz jautrāks, jo stundas bija beigušās un pa ceļam visādas blēņas nāca galvā. Vispilgtāk atminos vienu gadījumu – pavasara šķīdonī Madlienā virzienā palaimējās „noštopēt” kādu transporta līdzekli – zirgu pajūgu ar ragavām, kas veda graudu maisus. Mūs, jautru puišu bariņu, laipni blakus maisiem uzņēma lauku brigādes darbiniece, ātri vien tuvojāmies Madlienai, bet tad, braucot no darbnīckalna, zirgs sāka aulekšot lielā ātrumā, un mēs pa vienam vien taisījāmies no tā pajūga tikt ārā, kamēr neesam apgāzušies. Un, kā jau tādās reizēs mēdz būt, mana piezemēšanas vieta, lecot ārā no ragavām, bija dubļaina peļķe, gana nepiemērota skolas formai.

Sajūtas, ieejot jaunajā Madlienā vidusskolā 1972. gada 1. septembrī, nekad neaizmirsīšu. Telpas likās tik plašas un gaišas, mājīgas un saules pielietas. Interesanti, ka sajūtas nav zudušas līdz pat šai dienai, un tā jūtos skolā, ieejot arī tagad, jo katru gadu kādas telpas tiek izremontētas un svaigas krāsas smarža komplektā ar gladiolām un asterēm ir 1. septembra un jauna mācību gada sākšanās apliecinājums. Pirmais gads jaunajās telpās iesākās varen pozitīvi, iepriekšējās divas paralēlklases bija apvienotas vienā, pie tam mūsu klasē bija papildinājums arī no tikko likvidētās Zādzenes pamatskolas. Audzinātāja bija Daina Līdaka, kura ilgu laiku mazajās klasēs mācīja mīlēt tautiskās dejas. Bet mēs, 3. klases skolēni, jau zinājām, ka skola nav domāta tikai un vienīgi mācību priekšmetu apgūšanai, tur ir iespējas arī darīt daudz ko interesantu, tāpēc necik ilgi nebija jāgaida pirmā bargā audzināšana rakstura sapulce ar vecāku saukšanu uz skolu. Šis radošais kolektīvo aktivitāšu gars mūsu klasē saglabājās līdz pat vidusskolas beigām.

Mūsu klasei bija iespēja izmantot pagājušā gadsimta 70. gadiem raksturīgo straujo infrastruktūras attīstību Madlienā. Skolā ienāca ne tikai jauni speciālisti, bet arī mācību līdzekļi, un sporta bāze bija ļoti labā līmenī. Valējais un slēgtais peldbaseins, manēža vieglatlētikas treniņiem un šaušanai, stadions ar tam laikam deficīto gumij-

tā bitumena segumu, sporta zāle ar pilna izmēra basketbola laukumu, smagatlētikas un vingrošanas aprīkojumu, āra sporta spēļu laukumi, tai skaitā hokejam, visbeidzot motokrosa trase, kuru ziemā izmantojām slēpošanai. Bija pieejams arī internāts ar visām no tā izrietošām sekām. Bijām pirmie, kuriem bija iespēja mācību stundu programmas ietvaros iegūt B un C kategorijas autovadītāja apliecību.

Skolā mans mīļākais mācību priekšmets bija fizikultūra. Stundas pie skolotāja Andra Šrādera bija ļoti interesantas, patika, ka varējām apgūt visdažādāko sporta veidu pamatus, nodarbojāmies gan ar vieglatlētiķi, gan vingrošanu (bija pat sacensības atbalsta lēcienos un brīvājās kustībās), gan cilājām svarus, bet visvairāk saistīja sporta spēles, galvenokārt spēlējām basketbolu. Ziemā slēpošana, slidošana un peldēšana bija fizikultūras stundu programmā, mums bija divas fizikultūras stundas pēc kārtas, lai varētu paspēt noslēpot distanci. Jaunā sporta speciālista Jevgēnija Liepas ienākšana Madlienā vidusskolā „pacēla” vieglatlētikas rezultātus nebijušā līmenī, un mūsu sasniegumi uzlabojās ar katru treniņu. Lai gan mani rezultāti nebija salīdzinoši paši labākie, regulāri pārstāvēju skolu rajona mēroga sacensībās.

Lai arī līdz 8. klasei sliktās uzvedības dēļ mācību stundās un, protams, arī ārpus tām par mūsu klasi nereti teica, ka tādi mežoni Madlienā skolā vēl nav redzēti, un kaunināšanu par sastrādāto esam piedzīvojuši regulāri, tad, uzsākot mācības vidusskolā, bijām gana prātīgi, lai nedarbi pieaugušajiem bieži vien netiktu zināmi. Viens no spilgtākajiem nedarbiem ar manu piedalīšanos bija nesankcionēta mācību Moskvīča aizņemšanās, lai izvadātu klasesbiedrenes pa mājām pēc kāda pasākuma, to gan tā īsti noslēpt neizdevās.

Gribu pateikt lielu paldies visiem Madlienā skolas pedagogiem, kuri ir centušies nodot mums savas zināšanas, un tas viņiem lielā mērā ir izdevies, jo lielu grūtību iestāties augstskolā nebija. Vislabāk patika stundas pie skolotājiem, kuri varēja nodrošināt disciplīnu stundu laikā, jo man bija svarīgi sadzirdēt un saprast jauno vielu jau

(turpinājums 10. lappusē)

Mans veiksmes stāsts ir tepat – Madlienā

skolā, lai mājās laiks mācībām nebūtu lieki jātērē, tāpēc matemātikas mācīšanās pie Brigitas Zukules un Ainas Šrāderes nesagādāja lielas problēmas. Kaut gan man labāk veicās eksaktajos mācību priekšmetos, kā fizikā un ķīmijā, tomēr nez kāpēc man tie nepatika, bet Gunārs Cilevičs un Māris Siliņš bez problēmām spēja mācību vielu izskaidrot un padarīt saprotamu. Vienu reizi pat nokļuvi līdz valsts līmeņa ķīmijas olimpiādei. Skolotāju vidū gribu izcelt vienu, par kuru man ir vissiltākās atmiņas, tā ir mūsu vidusskolas klases audzinātāja Valentīna Caune. Viņa mācēja atrast radošumu, nostiprināt kolektīva garu un bieži vien bija vienkārši kā mamma. Klasē regulāri notika

tematiski klases vakari, pārgājieni un ekskursijas, tas viss ir atainots klases dienasgrāmatā, kura tiek papildināta vēl šodien.

Pēc Madlienas vidusskolas absolūvēšanas 1981. gadā (7. izlaidums) iestājos Rīgas Politehniskajā institūtā Arhitektūras un celtniecības fakultātē, kur sākotnēji biju nolēmis izbaudīt studentu sabiedrisko dzīvi, un mācību process nedaudz iekavējās, tāpēc saņēmu diplomu, kad šai mācību iestādei nosaukums jau bija Rīgas Tehniskā universitāte. Sadūšojos apgūt vēl vienu izglītību – pirms sešiem gadiem ieguvu profesionālo maģistra grādu darba aizsardzībā. Savas zināšanas esmu izmantojis, strādājot Madlienas būv-

brigādē, bet nu jau gandrīz 20 gadus mans darbs ir saistīts ar pašvaldību. Iesāku kā saimniecības daļas vadītājs, tad izpilddirektors Madlienas pagasta pašvaldībā, šobrīd esmu Ogres novada pašvaldības Madlienas pagasta pārvaldes vadītājs, tāpēc no Madlienas vidusskolas necik tālu neesmu un tajā ierodos gandrīz katru dienu.

Madlienas vidusskolai gribu novēlēt noturēt izglītības sistēmas ierindā un mācēt pastāvēt par sevi šajā grūtajā laikā, kad daudz ko nosaka subjektīvi faktori un politiskajai piederībai ir liela nozīme. Bet, paldies dievam, politiķus ievēlam mēs paši, tāpēc mūsu rokās ir skolas un Madlienas liktenis.

Ojārs Atslēdžiņš

Klāt jaunais mācību gads!

Ar krāsainiem ziediem rokās Kārļa Kažociņa Madlienas mūzikas un mākslas skolas zinību durvis vēra vaļā spurdzoši skolēni, kas steidza satikt klasesbiedrus, lai dalītos vasaras piedzīvojumos... Ar jaunu darbu spar un idejām skolēnus sveicināja viņu pedagogi.

Kā katru gadu, arī šo pirmo skolas dienu katrs sagaidīja ar citādām izjūtām – dažam tas bija pirmais, uzsākot skolas gaitas, dažam – pēdējais, citam ar smagu nopūtu – „atkal uz skolu!”, citam priecīgs – „beidzot atkal uz skolu!”. Lai kā vēl negribētos šķirties no vasaras, tomēr gribas ticēt, ka abpusējs būs atkalredzēšanās prieks skolotājiem, skolas darbiniekiem un skolēniem.

Šogad mācības 1. septembrī uzsāka 87 audzēkņi profesionālās ievirzes izglītības programmās – 46 mūzikas

nodaļā un 41 mākslas nodaļā. 9 audzēkņi uzsāka mācības mākslas programmā „Vizuāli plastiskā māksla”, un 6 audzēkņi – mūzikas nodaļā. Skolā interešu izglītībā ir pieteikušies 12 interesenti. Audzēkņu uzņemšana turpināsies līdz 6. septembrim – gaidām jaunus māksliniekus! Skolā strādās 16 pedagogi. Šogad darbu uzsāka divas

jaunas skolotājas – mūsu skolas absolvente Māra Atslēdžiņa, kura mācīs datorgrafiku mākslas nodaļas audzēkņiem, un Ilze Sprance vadīs abus korus.

1. septembra svinīgajā pasākumā skolā viesojās Latvijā vienīgā sitamo instrumentu grupa „Perpetuum Ritmico”. Tas ir perkusiju ansamblis, kuru raksturo entuziasms, profesionalitāte un domu lidojums. Tas ir kas jauns un vēl nedzirdēts mums visiem... Ar lielu aizrautību izbaudījām ugunīgi ritmisko virtuozitāti visdažādākā stila un laikmeta mūzikas atskaņojumā.

Muzikāli ritmiskos ritmos tika ieskandināts jaunais mācību gads! Lai 1. septembra prieka dzirksts skolēnos nepazūd arī turpmākajos gados! Skolotājiem vēlū pacietību un izturību šajā skaistajā profesijā. Vecākiem – sapratni un iejūtību bērnu audzināšanā. Lai visiem veiksmīgs un sekmīgs jaunais mācību gads!

Kultūras metodiķe Ilva Kaulača

www.slide.lv

Vieta, kur satiekas mirklī...

Slide

Mirkļi uzrakstītie

Cik jauki būtu iemācīties no neviena neko negaidīt

Cik jauki būtu iemācīties no neviena neko negaidīt! Brīva sajūta. Tad var saņemt tāpat kā nesaņemt, un abos gadījumos nebūs vilšanās. Var saņemt un vilties, jo netiek saņemts cerētais un iedomātais. Var nesaņemt un vilties, jo netiek saņemts nekas.

Gaidu piepildījums cilvēku padara laimīgu. Gaidas ir ļoti būtiskas, tās rodas no vēlmēm. Es vēlos sev jaunu „to un to”. Līdzko iedomājos – man vajag, automātiski izjūtu – man pietrūkst. Vajadzība ar pietrūkumu iet roku rokā. Tad iestājas gaidīšanas režīms. Pietrūkums sadodas rokās ar vēlmēm. Tās rada alkas. Viss atkarīgs, cik spēcīga ir alku intensitāte.

„Es vēlos bērnus!” „Es ļoti, ļoti vēlos bērnus!”

„Es vēlos jaunu telefonu!” „Es ļoti, ļoti vēlos jaunu telefonu!”

„Es vēlos...!” „Es ļoti, ļoti vēlos!”

Tas nekad neapstājas, nekad! Vēlmes dzenā uz priekšu un atpakaļ.

Tad ko – neko nevēlēties? Palikt kā nekonekadnekur? Palikt kā mietam, vienaldzīgam, bezjūtīgam? Vai tad nav tā, ka, jo stiprāk es vēlos, jo intensīvāk dzenos pēc tā, ko iekāroju? Brīžiem pat neskatoties uz neko, pat to, ja nodaru kādam pāri, dzenoties pēc tā, ko vēlos.

Cik jauki būtu iemācīties no neviena neko negaidīt. Saņem – labi, nesaņem – arī labi! Pagaidām ir saņem – ļoti labi, nesaņem – ļoti slikti. Bieži vien nesaņemot cilvēks var nolēkt no jumta, sagrauzīt savas vēnas... tik stipri nodara pāri tas, kad nepiepildās gaidas. Ir citi, kas slīcinās alko-

holā, narkotikās, nodarbojas ar sava ķermeņa spīdzināšanu un lēnu iznīcināšanu.

Būtu ļoti muļķīgi priecāties, ja nesaņem to, ko esi iecerējis. Kāpēc muļķīgi? Tāpēc, ka pierasts ir bēdāties, satraukties, dusmoties. Reakcija ir automātiska, tā mūs iegrūž pārdzīvojumos. Bet kurš labprātīgi izvēlas pārdzīvojumus? Tieši tāpēc ir ļoti svarīgi saņemt to, kas iecerēts... Bet ne vienmēr sanāk! Bieži vien sanāk nesaņemt. Ko darīt ar tām sajūtām, kad vilšanās ir ņēmusi virsroku? Neko – bezpalīdzīgi ļauties. Uz neko citu laikam neesmu spējīgs, kā tikai ļauties izmisumam, apātījai, bailēm, dusmām un visai pārējai sajūtu un emociju gammai, pār kuru man nav nekādas varas.

Manas alkas mani dzen, es nevaru tās apstādināt, tās ir kā viļņi jūrā. Varbūt vienīgais, ko es varu, ir sagatavot atkāpšanās ceļu. Scenāriju – ja nu neizdodas, ko tad? Un, tiklīdz man šāds scenārijs parādās, es esmu sagatavojies. Ja esmu sagatavojies, tas nozīmē, ka man nebūs jāizjūt nepatīkami pārsteigumi un šoks. Jeb, precīzāk, mazināsies to intensitāte. Es varu izjust vilšanos, bet ne tik lielu, lai kristu depresijā. To man nodrošinātu sagatavošanās tam, ja nepiepildās iecerētais.

Un varbūt tad varētu vieglāk un bez saspringuma tiekies pēc tā, kas iecerēts. Paliek vieglāk, ja ir sagatavošanās gan tam, ja izdodas, gan tam, ja neizdodas. Parādās tāda kā brīva telpa! Tad nav jāklūst par mietu, tad var vēlēties, tiekies, cerēt, bet būt gatavam, ja arī nesānāk, ja neizdodas.

Cik jauki būtu iemācīties no neviena neko negaidīt!

Viss patiesais ir rets

Zini, viss patiesais ir rets. Īsts pieskāriens nāk negaidot un reti. Biežums to padara par pierastu. Tie retie mirklī, kas caurstrāvoti ar neviltotu prieku un kopā būšanu, atnāk un aiziet, ilgi neuzkavējas. Un tad gribas mākslīgi tos uzburt un uzpūst – nevajag!

Kad apjukums, spēku zudums, nomāktība, ja ir palīdzīgs plecs, tas īpašs! Kad asaras un gribas kaut kur paslēpties, ja ir, kas paņem un apķer, tas īpašs. Nav jāmeklē perfektie, īstie... tie mīt tepat blakus un izgaismojas tad, kad pienāk laiks.

Viss patiesais ir rets. Viss dārgais ir rets. Ja zelts būtu katrā mājā, tad tam vairs nebūtu nekādas vērtības. Ja to varētu pacelt kā smiltis pie jūras, tam nebūtu nekādas vērtības. Retums piešķir īpašu statusu.

Kad es nervozēju un esmu nomākts, tu uzliec savu roku man uz pleca un paliek tik mierīgi, tik tuvi. Arī tuvums izgaismojas pie bēdām un nelaimēm. Tas cilvēciskais tuvums.

Kad nemiers, ja ir, kas nomierina, tas ir tuvs. Otrs vēlas, lai tavs nemiers izgaist un uzliek roku uz pleca vai apķer, it kā apdzēšot nemieru ar savu mieru. Dalās ar savu tuvumu.

Viss dārgais ir rets. Tas nekad ilgi neuzkavējas. Kur ir tavi dārgumi? Noteikti ir...

TRĪS DOMU GRAUDI

1. Un citu nesamin, ja tu to spēj, bet pacel citu, un celsies tu pats. /Rainis/

2. Cilvēkam ir divas dabas: viena – paša; otra – tā, ko viņam piedēvē citi... /Albērs Kamī/

3. Dzīvo, saglabājot mieru! Pienāks laiks, un ziedi uzziēdēs paši. /Ķīniešu tautas gudrība/

KULTŪRAS NOTIKUMI MADLIENAS KULTŪRAS NAMĀ

Informācija: 28367988;
e:pasts: viesturs.lazdins@ogresnovads.lv

10.septembrī no plkst. 22:00-3:00

“Ballīte te” Mūzika visām paudzēm!
Darbosies kafejnīca.
Ieeja līdz 23:00- Eur 2,- Pēc tam Eur 3,-
Piedāvā: Dj Miks un Žanis

No 22. jūlija līdz 23. septembrim

Madlienas kultūras nama foajē
apskatāma fotoizstāde

“Paliec jel, vasara mana...!”

Fotogrāfiju autori: Liēna Rone, Dace Iraids, Ineta
Leitāne, Guntis Ronis, Kārlis Miķelsons, Guna Brīvule,
Klaudija Buša, Kristīne Kristjansone

Vai zināji, ka regulāra dziedāšana

- stiprina imunitāti
- stiprina sirdi un regulē asinsspiedienu
- izlīdzina elpošanu
- uzlabo noskaņojumu un spēju koncentrēties
- ir pielīdzināma nelielai fiziskai slodzei
- uzlabo atmiņu
- samazina negatīvismu, ja tāds ir

Vai zināji, ka dziedāšana korī

- uzlabo balsis kvalitāti un muzikālās prasmes
- ļauj dziedāt gan kopā ar pārējiem, gan atsevišķi, ja ir tāda vēlēšanās
- dod iespēju piedalīties dažādos koncertos un svētkos, arī Dziesmu svētki tuvojas!
- ir iespēja labi pavadīt laiku ar līdzīgi domājošiem
- ir iespēja iepazīt jaunus cilvēkus un tajos, kas pazīstami, atklāt rakstura māksliniecišķās nianšes
- dod arī citus bonusus, par ko var pārliecināties tikai, ja dzied korī :)

**Jauktais koris „Madliena“ tiek uz mēģinājumiem
trešdienās 19.15–22.00 Kultūras namā.
Aicinām pievienoties jaunus dziedātājus!
Sākam jau 7. septembrī.**

**Kārļa Kažociņa
Madlienas mūzikas un mākslas skola**
uzsāk īstenot jaunu profesionālās
ievirzes izglītības sešgadīgo programmu

„Sitamo instrumentu spēle”

Audzēkņu uzņemšana līdz 14. septembrim katru
darbdienu no 14.00–18.00. Informācija pa tālr.28323898.

Madlienas bērnu deju kolektīvs Lienīte aicina savā pulkā esošos un jaunus dejojotājus.

No tevis gaidīsim vēlmi dejojot un pilnveidot savu dejojot-
prasmī. Gatavību būt draudzīgam un iesaistīties kolektīva
dzīvē.

*Neaizmirsti mājās! Mēģinājuma tērpu, apavus un labu
garastāvokli.*

Mēģinājumu notiek:

Otrdienās –18:00-19:00 8.-9.kl. (skolas zālē)

Trešdienās –13:00-13:40 1.-3.kl. (skolas zālē)

13:50-14:30 4.-5.kl. (skolas zālē)

14:40-15:30 6.-7.kl. (skolas zālē)

Piektdienās –13:00-13:40 1.-3.kl. (skolas zālē)

13:50-14:30 4.-5.kl. (skolas zālē)

14:40-15:30 6.-7.kl. (skolas zālē)

16:00-17:00 8.-9.kl. (skolas zālē)

Ir jautājumi? e-pasts vineta.tumane@inbox.lv vai zvani
29113885 (vadītāja Vineta)

Līdzjūtības

*Nenoņem vairs mātes rūpju nastu,
Ne vairs savu kādreiz uzticēt,
Vienīgi nu dzimtas likteņrakstos
Jāturpina viņas gaišums sēt.*

**Izsakām līdzjūtību Aigaram Ikauniekam,
māti smilšu kalniņā pavadot.**

„Zādzēnes” fermas lopkopju kolektīvs.

*Dieviņš veda dvēselīti
Vienu pašu debesīs.
Še palika mūža gadi,
Tavu kāju tecējums.*

Mūsu līdzjūtība Jānim Pavilaitim, māmuļu mūžībā pavadot.

*„Sūces” fermas lopkopju kolektīvs,
lopkopības speciālisti.*

*Tava mīļa māmuliņe
Mūža miegu aizmigusi
Apklusuši silti vārdi,
Neteiks labu padomiņu.*

**Izsakām līdzjūtību Jānim Pavilaitim,
māti mūžībā pavadot.**

SIA „Madliena 2”

Madlienas pagasta pārvaldes informatīvā lapa. Tirāža 300 eks. Iespiesta SIA “Tipogrāfija Ogrē”.
Iznāk katra mēneša pirmajā nedēļā. Materiāli nākamajam numuram iesniedzami līdz katra mēneša 27. datumam.

Redaktors-Mareks Liepa, tekstu korektore- Zinta Saulīte; e-pasts: manamadliena@inbox.lv

Informatīvā lapa pieejama internetā: <http://www.slide.lv/mana-madliena>

Adrese: Madlienas pagasta pārvalde. Tālruni: 65039085, 65039185.

Par publicētajiem faktiem un uzskatiem atbild raksta autors.

Redakcijas viedoklis ne vienmēr sakrīt ar raksta autora viedokli.

